

<b>Moby Dick or the Whale</b> <b>Herman Melville</b>	<b>Bílá velryba</b> přeložil Emanuel Vajtauer	<b>Bílá velryba</b> přeložil a pro českou mládež upravil Arnošt Ondrůj	<b>Bílá velryba</b> přeložil S. V. Klíma	<b>Bílá velryba</b> přel. St. V. Klíma a Marie Kornelová
1851	Družstevní práce, Praha 1933	Státní nakladatelství, Praha 1945	Družstevní práce, Praha 1947	SNKLHU, Praha 1956
<b>CHAPTER LXI</b> <b>STUBB KILLS A WHALE</b>	<b>Kapitola 61.</b> <b>Stubb zabíjí velrybu</b>	<b>35.</b> <b>STUBB ZABÍJÍ VELRYBU.</b>	<b>KAPITOLA LXI</b> <b>STUBB ZABÍJÍ VELRYBU</b>	<b>KAPITOLA LXI</b> <b>STUBB ZABÍJÍ VELRYBU</b>
<p>[1] If to Starbuck the apparition of the Squid was a thing of portents, to Queequeg it was quite a different object.</p>	<p>Bylo-li setkání s chobotnicí pro Starbucka čímsi závažným, bylo pro Kvíkvega čímsi docela jiným.</p>	<p>Jestliže zjev chobotnice byl pro Starbucka zlověstným znamením, bylo to Kvíkvegovi něčím zcela jiným.</p>	<p>Bylo-li pro Starbucka objevení chobotnice zlověstným znamením, bylo pro Kvíkvega čímsi docela jiným.</p>	<p>Bylo-li pro Starbucka objevení chobotnice zlověstným znamením, pro Kvíkvega znamenalo něco docela jiného.</p>
<p>[2] "When you see him 'quid,'" said the savage, honing his harpoon in the bow of his hoisted boat, "then you quick see him 'parm whale.'"</p>	<p>„Kdykoli vidět chobotnici,“ pravil divoch, brouše si harpunu o bok vytaženého člunu, „pak brzy vidět vorvaně.“</p>	<p>„Když vidět chobotnici,“ pravil divoch a přibrušoval si harpunu o bok vytaženého člunu, „pak brzy uvidět i vorvaně.“</p>	<p>„Když vidět tu botnici,“ řekl divoch, když si brousil harpunu na přídi svého zavěšeného člunu, „tak potom brzy vidět vorvaně.“</p>	<p>„Jak vidět ta 'botnice,“ řekl divoch, když si brousil harpunu na přídi svého zavěšeného člunu, „tak potom brzy vidět vorvaně.“</p>
<p>[3] The next day was exceedingly still and sultry, and with nothing special to engage them, the Pequod's crew could hardly resist the spell of sleep induced by such a vacant sea. For this part of the Indian Ocean through which we then were voyaging is not what whalers call a lively ground; that is, it affords fewer glimpses of porpoises, dolphins, flying-fish, and other vivacious denizens of more stirring waters, than those off the Rio de la Plata, or the in-shore ground off Peru.</p>	<p>Příští den byl neobvykle klidný a dusný a poněvadž nebylo nic zvláštního na práci, mohla posádka Pequodu stěží odolat ospalosti, do které ji ukolébávalo moře tak klidné. Tato část Indického oceánu, kterou jsme právě pluli, nepřipomíná ani v nejmenším toho, čemu říkají velrybáři čilé loviště; to znamená, že zde zahlédnete mnohem méně plískavic, delfínů, letounů a jiných živých občanů rušnějších vod, nežli u Rio de la Plata anebo u pobřeží peruanského.</p>	<p>Příští den byl neobvyčejně klidný a dusný. Nečinná posádka Pequodu stěží odolávala ospalosti, způsobené tichem mírného moře. Tuto část Indického oceánu, jíž jsme právě proplouvali, nelze nazvat čilým lovištěm. Zahlédnete zde totiž méně plískavic, delfínů a letounů než v Rio de la Plata nebo u peruanského pobřeží.</p>	<p>Příští den byl nezvykle klidný a dusný, a poněvadž nebylo nic na práci, posádka Pequody stěží dovedla odolávat ospalosti, vyvolané mořem tak prázdným. Tato část Indického oceánu, kterou jsme nyní pluli, není tím, čemu velrybáři říkají živé loviště. To znamená, že zde zahlédneme mnohem méně plískavic, delfínů, létajících ryb a jiných čilých občanů vod živějších nežli jsou vody u Rio de la Plata nebo za peruánským pobřežím.</p>	<p>Příští den byl nezvykle klidný a dusný, a poněvadž nebylo nic zvláštního na práci, posádka Pequody stěží dovedla odolávat ospalosti, vyvolané mořem tak prázdným. Tato část Indického oceánu, kterou jsme nyní pluli, není tak zvaným živým lovištěm, jak říkají velrybáři; to znamená, že tu zahlédneme mnohem méně plískavic, delfínů, létajících ryb a jiných čilých občanů vod živějších, nežli jsou vody u Rio de la Plata nebo za peruánským pobřežím.</p>
<p>[4] It was my turn to stand at the foremast-head; and with my shoulders leaning against the slackened royal shrouds, to and fro I idly swayed in what seemed an enchanted air. No resolution could withstand it; in that dreamy mood losing all consciousness, at last my soul went out of my body; though my body still continued to sway as a pendulum will, long after the power which first moved it is withdrawn.</p>	<p>Přišla na mne řada, abych měl hlídku na vrcholu předního stožáru. Opíraje se rameny o skleslou horní plachtu, kolébal jsem se nečinně v začarovaném vzduchu. Žádné odhodlání nemohlo v něm obstát. V této ospalé náladě vystoupila má duše, pozbyvši veškerého vědomí, nakonec z těla, třebaže se tělo nadále kolébal jako kyvadlo, pokračující v pohybech, i když se kolečka stroje zastavila.</p>	<p>Připadla mi hlídka na předním stožáru. Opíral jsem se rameny o skleslou plachtu a líně jsem se klátil v kouzelném ovzduší. V této ospalé náladě jako by konečně má duše byla vystoupila z těla – třebaže se klátilo nadále jako kyvadlo, jehož hnací stroj se zastavil.</p>	<p>Došlo na mne, abych měl hlídku na vrcholu předního stožáru. Opíraje se rameny o skleslou královskou plachtu, kolébal jsem se nečinně ve vzduchu jakoby očarovaném. V něm nemohlo obstát žádné odhodlání. V té snové náladě se všechno vědomí rozplývalo a konečně má duše vystoupila z těla, třebaže se tělo nadále kolébal jako kyvadlo ještě dlouho po tom, když byla odstraněna síla, která je uvedla v chod.</p>	<p>Došla řada na mne, abych měl hlídku na vrcholu předního stožáru. Opíraje se rameny o povolené nadkošové úpony, kolébal jsem se nečinně ve vzduchu jakoby očarovaném. Nemohlo tu obstát žádné odhodlání, v snové náladě se všechno vědomí rozplývalo a konečně má duše vystoupila z těla, třebaže se tělo nadále kolébal jako kyvadlo ještě dlouho potom, co byla odvolána síla, která je uvedla v chod.</p>
<p>[5] Ere forgetfulness altogether came over me, I had noticed that the seamen at the main and mizen mast-heads were already drowsy. So that at last all three of us lifelessly swung from the spars, and for every swing that we made there was a nod from below from the slumbering helmsman. The waves, too, nodded their indolent crests; and across the wide trance of the sea, east nodded to west, and the sun over all.</p>	<p>Nežli mne obestřelo zapomenutí, upozoroval jsem, že námořníci na hlavním a zadním vrcholku téměř již spí. A tak jsme se nakonec všichni tři kývali bez vědomí na ráhnech a ke každému našemu výkyvu odpovídalo zdola chrápání klímajícího kormidelníka. I vlny poklesávaly ospale netečnými vrcholky. A nad hlubokým spánkem moře potřásal východ ospale hlavou nad západem a slunce nade vším.</p>	<p>Než mě obestřelo zapomenutí, upozoroval jsem ještě, že hlídky na prostředním a zadním stožáru už dřímají. Tak jsme se všichni tři kývali bezvládně na ráhnech; každý náš výkyv nahoře byl doprovázen klímáním dřímajícího kormidelníka.</p>	<p>Nežli mě zapomnění obestřelo úplně, všiml jsem si, že námořníci na hlavním a zadním stožáru již bezmála klímají. Tak jsme se nakonec všichni tři kývali bez života na ráhnových trámčích a každému našemu výkyvu zdola odpovídalo kývnutí hlavy dřímajícího kormidelníka. I vlny kývaly svými netečnými hřebínky; a nad hlubokým spánkem moře pokyvoval východ západu a slunce nad tím vším.</p>	<p>Nežli mě zapomnění obestřelo úplně, všiml jsem si, že námořníci na hlavním a na zadním stožáru již bezmála klímají. Tak jsme se nakonec všichni tři mrtvě kývali na ráhnových trámčích a každému našemu výkyvu zdola odpovídalo kývnutí hlavy dřímajícího kormidelníka; i vlny kývaly svými netečnými hřebínky a nad hlubokým spánkem moře pokyvoval východ západu a slunci nad tím nade vším.</p>
<p>[6] Suddenly bubbles seemed bursting beneath my closed eyes; like vices my hands</p>	<p>Náhle se mi zdálo, že pod mýma zavřenýma očima vystříkly bubliny. Ruce se chopily lana</p>	<p>Náhle jako by mi před očima vystříkly bubliny; křečovitě jsem se zachytil lana.</p>	<p>Náhle se mi zdálo, že pod mýma zavřenýma očima praskají bubliny. Mé ruce se chopily</p>	<p>Náhle se mi zdálo, že pod mýma zavřenýma očima praskají bubliny. Mé ruce sevřely</p>

grasped the shrouds; some invisible, gracious agency preserved me; with a shock I came back to life. And lo! close under our lee, not forty fathoms off, a gigantic Sperm Whale lay rolling in the water like the capsized hull of a frigate, his broad, glossy back, of an Ethiopian hue, glistening in the sun's rays like a mirror. But lazily undulating in the trough of the sea, and ever and anon tranquilly spouting his vapory jet, the whale looked like a portly burgher smoking his pipe of a warm afternoon. But that pipe, poor whale, was thy last. As if struck by some enchanter's wand, the sleepy ship and every sleeper in it all at once started into wakefulness; and more than a score of voices from all parts of the vessel, simultaneously with the three notes from aloft, shouted forth the accustomed cry, as the great fish slowly and regularly spouted the sparkling brine into the air.

[7] "Clear away the boats! Luff!" cried Ahab. And obeying his own order, he dashed the helm down before the helmsman could handle the spokes.

[8] The sudden exclamations of the crew must have alarmed the whale; and ere the boats were down, majestically turning, he swam away to the leeward, but with such a steady tranquillity, and making so few ripples as he swam, that thinking after all he might not as yet be alarmed, Ahab gave orders that not an oar should be used, and no man must speak but in whispers. So seated like Ontario Indians in the gunwales of the boats, we swiftly but silently paddled along; the calm not admitting of the noiseless sails being set. Presently, as we thus glided in chase, the monster perpendicularly flitted his tail forty feet into the air, and then sank out of sight like a tower swallowed up.

[9] "There go flukes!" was the cry, an announcement immediately followed by Stubb's producing his match and igniting his pipe, for now a respite was granted. After the full interval of his sounding had elapsed, the whale rose again, and being now in advance of the smoker's boat, and much nearer to it than to any of the others, Stubb

jako neřesti. Jakási neviditelná milostivá moc mne zachránila. Trhnutím jsem se probudil znovu k životu. A hle! Těsně na straně návětrné, ve vzdálenosti necelých čtyřiceti sáhů, válel se obrovský vorvaň jako překoceny kíl lodní a jeho široká kluzká záda ethiopské barvy zářila v paprscích slunečních jako zrcadlo. Velryba, obracející se líně v korytě moře a chrlící občas klidně páru do výše, vypadala jako blahobytný měšťan, který kouří za teplého odpoledne dýmku. Ale byla to, ubohá velrybo, tvá poslední dýmka! Jako by na dotek proutku nějakého kouzelníka procitla ospalá loď a každý spáček na ní náhle k plné činnosti. A více než půl tuctu hlasů volalo ze všech částí lodi současně třemi notami se špicí stožárů obvyklým pokřikem, zatím co velryba pomalu a pravidelně chrlila do vzduchu jiskřivý vodotrysk.

„Rychle spustit čluny! Honem!“ křičel Ahab a poslouchaje sám svého rozkazu, zatočil kormidlem dříve, než mohl kormidelník sáhnouti na jeho držadlo.

Náhlé výkřiky posádky poplašily asi velrybu. Nežli byly čluny spuštěny, majestátně se obrátila a plula na stranu závětrnou, ale s tak vytrvalým klidem a tak málo čeříc vodu při plování, až se zdálo, že přece jenom není vyplašena. Ahab rozkázal, aby se nepoužilo ani jediného vesla a aby nikdo nepromluvil jinak než šepem. Sedíce tedy jako Indiáni z Ontaria v člunech, pádlovali jsme rychle, ale mlčky; nutnost ticha nepřipouštěla ani použít nehlučné plachty. Když jsme takto neslyšně klouzali po vodě, zvedla najednou obluda kolmo ocas asi čtyřicet stop do výše a zmizela s očí jako pohlčená věž.

„Postavila ocas,“ zazněly výkřiky a nato vytáhl Stubb sirku a zapálil si dýmku, poněvadž nyní nastal okamžik odpočinku. Když uplynula doba ponoru, velryba se znovu vynořila a poněvadž byla nyní před kuřákovým člunem a mnohem blíže k němu než ke kterémukoliv jinému, počítal Stubb, že mu bude dopřána čest uloviti ji. Bylo nyní

Jakási neviditelná milost mě zachránila. Trhnutím jsem procitl k vědomí. A hle! Těsně na návětrné straně, necelých osmdesát metrů odtud se válel obrovský vorvaň jako překoceny lodní trup. Jeho široká tmavá záda zářila v paprscích jako zrcadlo. Obracel se líně ve vodním korytě a chrlil páru do výše. Vypadal jako blahobytný měšťan, kouřící z dýmky za teplého odpoledne. Byla to však tvá poslední dýmka, ubohá velrybo!

Jako dotykem kouzelného proutku procitla náhle ospalá loď a každý spáček k činnosti. A přes půl tuctu hlasů spustilo s celé lodi současně s třemi shora známý pokřik, zatím co velryba zvolna a pravidelně chrlila do vzduchu jiskřivý vodotrysk.

„Rychle uvolnit čluny! Honem!“ velel Ahab a poslušen svého rozkazu, sám chopil kormidlo dříve, než mohl kormidelník sáhnout na špice.

Náhlé výkřiky posádky poplašily asi velrybu. Než byly čluny spuštěny, vznešeně se obrátila a plula klidně na závětrnou stranu. Ahab nařídil, aby se nehlučelo vesly a aby nikdo nemluvil jinak než šepem. Seděli jsme v člunech tajemně jako Indiáni a neslyšně jsme klouzali po vodě. Najednou zvedla obluda svůj ocas kolmo do výše asi čtyřicet stop a zmizela nám s očí jako pohlčená věž.

„Zvedla kotvu!“ zazněly výkřiky; poté vyndal Stubb sirku a zapálil si čibuk. Nastalo čekání. Když uplynula doba ponoru, vynořila se velryba před kuřákovým člunem. Stubb už byl připraven na to, že bude mít čest ji uloviti. Už nebyla třeba opatrnosti. Vesla byla spuštěna a dýmající Stubb povzbuzoval posádku k útoku.

stěžňové zápony pevně jako svěráky. Nějaká neviditelná, milostivá moc mě zachránila. Trhnutím jsem se vrátil k životu. A hle! Blízko strany návětrné, ve vzdálenosti necelých čtyřiceti sáhů se převaloval ve vodě obrovský vorvaň jako překoceny kíl fregaty, jeho široký, lesklý hřbet ethiopské barvy zářil v slunečních paprscích jako zrcadlo. Velryba, obracející se líně v korytě moře a občas klidně chrlící páru do výše, podobala se blahobytnému měšťákovi, který si za teplého odpoledne pokuřuje z dýmky. Ale ta dýmka, chudáčku velrybo, byla tvoje poslední! Jako zasažena kouzelnou hůlkou nějakého kouzelníka, procitla ospalá loď i každý spáček na ní k plné bdělosti. Přes dvacet hlasů ze všech částí lodi a ještě tři hlasy shora volaly obvyklý pokřik, jak velká ryba pomalu a pravidelně chrlila do vzduchu jiskřící vodu.

„Připravte čluny! Loď proti větru!“ křičel Ahab. A uposlechnuv vlastního rozkazu, strhl kormidlo dolů, dříve než kormidelník mohl sáhnout na držadla.

Náhlé výkřiky posádky asi poplašily velrybu. Než byly čluny spuštěny, velryba se majestátně obrátila a plula pryč na stranu závětrnou, ale s tak vytrvalým klidem a tak málo čeříc vodu při plování, že Achab, domnívaje se, že přece jen není poplašena, dal rozkaz, že nesmí být použito vesel a že nikdo nesmí mluvit hlasitě, nýbrž jen šepem. Usazení tedy jako Indiáni z Ontaria na okrajích člunů, pádlovali jsme rychle, ale tiše kupředu. Bezvětrí nedovolovalo, aby se použilo nehlučných plachet. Jak jsme klouzali po hladině, obluda najednou kolmo vymrštila ocas asi čtyřicet stop do výšky a potom se potopila a zmizela s očí, jako když je pohlčena věž.

„Zvedá ocas!“ zněl výkřik a po tomto oznámení Stubb okamžitě vytáhl sirku a zapálil si dýmku, poněvadž teď nastala chvíle odpočinku. Když uplynula plná doba jejího ponoru, velryba se opět vynořila, a poněvadž byla nyní před kuřákovým člunem a mnohem blíže k němu než k ostatním člunům, Stubb počítal, že mu bude dopřána

stěžňové úpony pevně jako svěráky. Nějaká neviditelná milostivá moc mě zachránila. Trhnutím jsem se vrátil k životu. A hle! Na straně návětrné ve vzdálenosti necelých čtyřiceti sáhů se převaloval ve vodě obrovský vorvaň jako překoceny kíl fregaty; jeho široký, lesklý hřbet ethiopské barvy zářil v slunečních paprscích jako zrcadlo. Velryba, obracející se líně v klínu moře a občas klidně vyrážející páru do výše, podobala se blahobytnému měšťákovi, který si za teplého odpoledne pokuřuje z dýmky. Ale ta dýmka, chudáčku velrybo, byla tvoje poslední. Jako by čaroděj mávl kouzelným proutkem, procitla pojednou ospalá loď i každý spáček na ní k plné bdělosti. Přes dvacet hlasů ze všech částí lodi a ještě tři hlasy shora volaly obvyklý pokřik, jak velká ryba pomalu a pravidelně chrlila do vzduchu jiskřící vodu.

„Připravte čluny! Loď proti větru!“ křičel Ahab. A uposlechnuv vlastního rozkazu, strhl kormidlo dolů, dříve než kormidelník mohl sáhnout na držadla.

Náhlé výkřiky posádky asi velrybu poplašily. Než byly čluny spuštěny, velryba se majestátně obrátila a plula pryč na stranu závětrnou, ale s klidem tak vytrvalým a tak málo čeříc vodu při plování, až Achab, domnívaje se, že snad přece jen není poplašena, zakázal použít vesel; nikdo nesměl mluvit hlasitě, nýbrž jen šepem. Usazení tedy jako Indiáni z Ontaria na okrajích člunů, pádlovali jsme rychle, ale tiše kupředu. Bezvětrí nedovolovalo užít nehlučných plachet. Jak jsme klouzali po hladině, obluda pojednou vymrštila ocas kolmo do výšky asi čtyřicet stop a potom se potopila a zmizela s očí, jako když se propadne věž.

„Zvedá ocas!“ zněl výkřik a po tomto hlášení Stubb ihned vytáhl sirku a zapálil si dýmku, poněvadž teď nastala chvíle odpočinku. Když uplynula plná doba jejího ponoru, velryba se opět vynořila, a poněvadž teď byla před kuřákovým člunem a mnohem blíže k němu než k ostatním člunům, Stubb počítal, že mu bude dopřána čest ji uloviti. Velryba si

counted upon the honor of the capture. It was obvious, now, that the whale had at length become aware of his pursuers. All silence of cautiousness was therefore no longer of use. Paddles were dropped, and oars came loudly into play. And still puffing at his pipe, Stubb cheered on his crew to the assault.

[10] Yes, a mighty change had come over the fish. All alive to his jeopardy, he was going "head out"; that part obliquely projecting from the mad yeast which he brewed.\*

[11] "Start her, start her, my men! Don't hurry yourselves; take plenty of time—but start her; start her like thunder-claps, that's all," cried Stubb, spluttering out the smoke as he spoke. "Start her, now; give 'em the long and strong stroke, Tashtego. Start her, Tash, my boy—start her, all; but keep cool, keep cool—cucumbers is the word—easy, easy—only start her like grim death and grinning devils, and raise the buried dead pendicular out of their graves, boys—that's all. Start her!"

[12] "Woo-hoo! Wa-heel!" screamed the Gay-Header in reply, raising some old war-whoop to the skies; as every oarsman in the strained boat involuntarily bounced forward with the one tremendous leading stroke which the eager Indian gave.

[13] But his wild screams were answered by others quite as wild. "Kee-hee! Kee-hee!" yelled Daggo, straining forwards and backwards on his seat, like a pacing tiger in his cage.

[14] "Ka-la! Koo-loo!" howled Queequeg, as if smacking his lips over a mouthful of Grenadier's steak. And thus with oars and yells the keels cut the sea. Meanwhile, Stubb retaining his place in the van, still encouraged his men to the onset, all the while puffing the smoke from his mouth. Like desperadoes they tugged and they strained, till the welcome cry was heard—"Stand up, Tashtego!—give it to him!" The harpoon was hurled. "Stern all!" The oarsmen backed water; the same moment something went hot and hissing along every

jasné, že si velryba konečně uvědomila, že je pronásledována. Nebylo proto již třeba mlčelivé opatrnosti. Pádla byla opuštěna a vesla se dala hlučně do práce. Stubb, dýmaje z lulky, povzbuzoval posádku k útoku.

Ale s rybou nastala obrovská změna. Jsou si vědoma toho, že je zaskočena, řítí se plnou parou, při čemž jí hlava vyčnívala nad prudkým varem vody, který způsobovala.\*

„Jen za ní, jen za ní, muži! Neukvapte se, máte dost času, ale za ní! Letěte za ní jako blesk! Nic jiného není třeba!“ křičel Stubb, vypouštěje kouř při řeči. „Jen za ní, dej jí pěknou ránu, Taštego! Jen za ní, Tašo, můj hochu! – Jen za ní, všichni! Ale zachovejte chladnou krev, jen zachovat chladnou krev! – Buďte jako okurky! – Jen lehce, jen lehce! – Jen za ní jako šklebivá smrt a ďáblové, skřípající zuby! Zvedněte zakopanou mrtvolu kolmo nad hrob, hoši! To je vše. Jen za ní!“

„Vů-hů! Va-hí!“ křičel v odpověď Indián, vyrážíe k nebi jakési staré válečné výkřiky. A každý veslař se v praskajícím člunu bezděčně nakláněl kupředu, zatím co horlivý Indián udával silnými rameny takt.

Jeho divoké výkřiky dostaly odpověď stejně divokou. „Ký-hý! Ký-hý!“ řval Dagů, napínaje se dopředu a dozadu na svém sedadle jako tygr, přecházející v kleci.

„Ka-la! Ku-lu!“ hulákal Kvíkveg, jako by mlaskal nad soustem granátnické roštěné. A tak prorážely kýly člunů vlny za pomoci vesel a výkřiků. Mezitím povzbuzoval Stubb, zůstávající na svém místě vzadu, stále své lidi k větší horlivosti, dýmaje přítom z úst. Lopotili a namáhali se jako dobrodruzi, až najednou zaznělo jásavé: „Zvedni se, Taštego – dej jí to!“ Harpuna byla vržena. „Všichni vzad!“ Veslaři strhli člun nazpět. V témž okamžiku přejelo přes všechna zápěstí cosi horkého a syčivého. Byl to onen magický provazec. Malý okamžik předtím

Jaká však se stala s vorvaněm změna! Poznal, že je zaskočen, řítí se pryč a zdviženou hlavou prorážel var pěny, kterou před sebou čeřil\*).

„Za ním, za ním, mužové! A neukvapte se – – dejte si čas – ale za ním! Žeňte se jako blesk, to je to pravé!“ křičel Stubb, vyrážíe kouř: „Jen za ním a dej mu to zdlouha a řádně, Taštego! Jen za ním, Tašo, ty zlatý kluku! – A vy všichni, za ním, chladně za ním, hoši, jako ďáblové se skřípajícími zuby, jen za ním! Za ním!“

„Vů-hů! Va-hí!“ říčel Indián a vyrážel k nebi jakési starobylé válečné skřeky. A každý veslař v letícím člunu se hnal kupředu mohutnými rozmachy podle rytmu horlivého Indiána.

Avšak divoké výkřiky dostaly divokou odpověď. „Kíí-hí! Kíí-hí!“ ječel Dagů a vzpínal se na svém sedadle dopředu a dozadu jako tygr přecházející v kleci.

„Ka-la! – Kúú-lúú!“ burácel Kvíkveg a mlaskal rty jako nad pečinkou.

Čluny, poháněné vesly a výkřiky, ostře prorážely vlny. Zatím Stubb zůstával na svém místě vzadu, horlivě dýmal a povzbuzoval své lidi k útoku. Napínali se a lopotili jako dobrodruhové – až zazněl jásavý hlas:

„Vzhůru, Taštego! A dej mu to!“ Harpuna byla vržena.

„Nazad!“ Veslaři strhli člun nazpět, a v témž okamžiku cosi horkého a syčivého přejelo po

čest ji ukořistit. Nyní již bylo zřejmé, že si velryba konečně uvědomila, že má kolem sebe pronásledovatele. Nebylo již třeba mlčelivé opatrnosti. Pádla byla odložena a vesla se dala hlučně do práce. Stubb bafal posud z dýmky a povzbuzoval svou posádku k útoku.

Ano, s velrybou nastala velká změna. Větríc nebezpečí, hnala se splašeně pryč, při čemž jí hlava vyčnívala šikmo nad prudkým varem vody, který způsobovala.\*

„Jen za ní, moji muži! Neukvapujte se; máte dost času, ale za ní! Vrhňte se na ni jako hromobití, to je vše,“ křičel Stubb, vypouštěje při řeči kouř. „Jen za ní, ted; dej jí silnou, dlouhou ránu, Taštego! Jen do toho, Taštego, můj hochu – jen do toho, všichni za ní; ale jen buďte klidní, buďte klidní – chladní jako led – pomaloučku, pomaloučku – jen se na ni vrhněte jako děsivá smrt, jako rozšklebení ďáblové, a zvedněte zahrabané mrtvolky pěkně vzhůru z jejich hrobů, hoši – to je všechno. Jen za ní!“

„Vů-hů! Va-hí!“ křičel Indián v odpověď, vyrážíe k obloze jakési staré válečné výkřiky. Každý veslař v letícím člunu bezděky vyrážel zprudka kupředu stejně jako dychtivý Indián, který zabíral jako vedoucí mocnými údery.

Na jeho divoké výkřiky odpovídaly jiné, neméně divoké. „Ký-hý! Ký-hý!“ řval Dagů napínaje se na svém sedadle vpřed a vzad jako tygr přecházející v kleci.

„Ka-la! Ku-lu!“ křičel Kvíkveg, jako kdyby mlaskal nad soustem znamenité ryby. A tak kýly člunů prorážely vody za pomoci vesel a výkřiků. Stubb, setrvávající i nadále na svém místě vzadu, povzbuzoval mezitím stále své lidi k větší výkonnosti, dýmaje při tom bez ustání. Lopotili se a namáhali jako zoufalci, až najednou se ozval vítaný výkřik – „Povstaň, Taštego! – dej jí to!“ Harpuna byla vržena. „Všichni nazpátek!“ Muži veslovali nazad; v tom okamžiku přejelo přes všechna zápěstí cosi horkého a syčivého. Byla to kouzelná šňůra. Malý okamžik předtím ji

zřejmě už konečně uvědomila, že má kolem sebe pronásledovatele. Nebylo již třeba mlčelivé opatrnosti. Pádla byla odložena a vesla se dala hlučně do práce. Stubb bafal z dýmky a povzbuzoval svou posádku k útoku.

Ano, s velrybou se stala velká změna. Větríc nebezpečí, hnala se splašeně pryč, při čemž jí hlava šikmo vyčnívala nad vodou, kterou prudce rozvířovala.\*

„Jen za ní, chlapci! Neukvapujte se; dejte si na čas, ale za ní! Vrhňte se na ni jako hromobití, a to stačí,“ křičel Stubb, vypouštěje při řeči kouř. „Tak jen za ní; dej jí silnou, dlouhou ránu, Taštego! Jen do toho, Taštego, můj hochu – jen do toho, všichni za ní; ale jen buďte klidní, buďte klidní – chladní jako rampouch – pomaloučku, pomaloučku – jen se na ni vrhněte jako děsivá smrt, jako rozšklebení ďáblové a zvedněte zahrabané mrtvé pěkně vzhůru z jejich hrobů, hoši – nic víc. Jen za ní!“

„Vů-hů! Va-hí!“ ječel Indián v odpověď, vyrážíe k obloze jakýsi starý válečný pokřik. Každý veslař v letícím člunu bezděky zabíral stejné zprudka jako dychtivý Indián, který čeřil vodu vpředu mocnými údery.

Na jeho divoké výkřiky odpovídaly jiné, neméně divoké. „Ký-hý! Ký-hý!“ řval Dagů, napínaje se na svém sedadle vpřed a vzad jako tygr přecházející v kleci.

„Ka-la! Ku-lu!“ křičel Kvíkveg, jako kdyby pomlaskával nad soustem znamenitého bifteku. A tak kýly člunů prorážely vodu za pomoci vesel a výkřiků. Stubb, setrvávající i nadále na svém místě vzadu zatím stále povzbuzoval své lidi k větší výkonnosti, dýmaje přítom bez ustání. Lopotili se a namáhali jako zoufalci, až najednou se ozval vítaný výkřik – „Taštego, vstaň! – dej jí to!“ Harpuna byla vržena. „Všichni nazpátek!“ Muži veslovali nazad; v tom okamžiku přejelo přes všechna zápěstí cosi horkého a syčivého. Byl to kouzelný provazec. Malou

one of their wrists. It was the magical line. An instant before, Stubb had swiftly caught two additional turns with it round the loggerhead, whence, by reason of its increased rapid circlings, a hempen blue smoke now jetted up and mingled with the steady fumes from his pipe. As the line passed round and round the loggerhead; so also, just before reaching that point, it blisteringly passed through and through both of Stubb's hands, from which the hand-cloths, or squares of quilted canvas sometimes worn at these times, had accidentally dropped. It was like holding an enemy's sharp two-edged sword by the blade, and that enemy all the time striving to wrest it out of your clutch.

[15] "Wet the line! wet the line!" cried Stubb to the tub oarsman (him seated by the tub) who, snatching off his hat, dashed the sea-water into it. \*\* More turns were taken, so that the line began holding its place. The boat now flew through the boiling water like a shark all fins. Stubb and Tashtego here changed places—stem for stern—a staggering business truly in that rocking commotion.

[16] From the vibrating line extending the entire length of the upper part of the boat, and from its now being more tight than a harpstring, you would have thought the craft had two keels—one cleaving the water, the other the air—as the boat churned on through both opposing elements at once. A continual cascade played at the bows; a ceaseless whirling eddy in her wake; and, at the slightest motion from within, even but of a little finger, the vibrating, cracking craft canted over her spasmodic gunwale into the sea. Thus they rushed; each man with might and main clinging to his seat, to prevent being tossed to the foam; and the tall form of Tashtego at the steering oar crouching almost double, in order to bring down his centre of gravity. Whole Atlantics and Pacifics seemed passed as they shot on their way, till at length the whale somewhat slackened his flight.

[17] "Haul in—haul in!" cried Stubb to the bowsman! and, facing round towards the

otočil jej Stubb rychle dvakrát kolem kolíku, kde nyní vystupoval následkem neobyčejně rychlého otáčení konopně modrý dým a mísil se s kouřem z jeho dýmky. Nežli dělal provazec otáčky okolo kolíků, procházel oběma rukama Stubbovými, z nichž náhodou upadla látka, které se za takových okolností často používá, takže Stubbovi naskakovaly puchýře. Bylo to tak, jako byste drželi nepřítelův dvojsečný meč za ostří a nepřítel se snažil vyrvat jej z vašich spárů.

„Namočte provazec! Namočte provazec!“ křičel Stubb na veslaře, sedícího u vaku, a ten sňal s hlavy klobouk a lil z něho na provazec mořskou vodu. \*\* Další závitý se roztočily a šňůra se napjala. Člun letěl nyní vařící se vodou jako žralok plnými ploutvemi. Stubb a Taštego si teď zaměnili místa – ze špice na zád, což je za takového kolébání čin velmi napínavý.

Podle chvějícího se provazce, který se táhne po celé délce vrchní části člunu, a podle toho, že byl nyní natažen jako struna na harfě, mohli byste soudit, že loď má dva kýly: jeden, jenž brázdil vodu, druhý vzduch – neboť člun byl teď zmitán současně oběma protivnickými živly. U boků stříkala nepřetržitá kaskáda vody; za člunem voda bez oddechu vířila. Při nejslabším pohybu uvnitř, i při hnutí malíčkem, nakláněl se chvějící se a praskající člun křečovitým okrajem do moře. Takto se řítily vpřed. Každý muž se veškerou silou a pevnou rukou přidržoval sedadla, aby nebyl vymrštěn do vodní pěny. Vysoká postava Taštegova u kormidlového vesla shýbala se téměř o polovinu, aby našla střed rovnováhy. Zdálo se, že celý Atlantický a Pacifický oceán probíhá kolem za jejich letu, až konečně velryba polevila poněkud v běhu.

„Přitáhněte se – přitáhněte se!“ křičel Stubb na plavčíky. A všichni, obrátivše obličej

jejich zápěstích. Byl to provazec k harpuně. Chvilí před tím jej otočil Stubb dvakrát kolem kolíku, který se nyní otáčel tak rychle, že odtud vystupoval modravý kouř a mísil se s vytrvalým kouřem Stubbovy dýmky. Než se provazec přehnal kolem kolíku, procházel Stubbovými dlaněmi, s nichž se mu nyní náhodou smekl ochranný hadr, takže na rukou naskakovaly puchýře. Bylo to, jako byste drželi nepřítelův dvojsečný meč za čepel a nepřítel by se snažil vyrvat vám jej.

„Namočte provaz! Namočte provaz!“ křičel Stubb na veslaře, sedícího u vaku se stočeným provazcem. Muž strhl klobouk a nalil jím na provaz vody. Roztočilo se ještě hodně závitů, než se šňůra napjala. A nyní letěl člun zpěněnou vodou jako žralok všemi ploutvemi. Stubb a Taštego si nyní vyměnili místa: z přídi na zád člunu: Bylo to skutku vratké počínání za takového zmitání.

Provazec byl nyní napjat jako struna na harfě. Od boků člunu stříkala voda a vířila za ním. Při sebe menším pohybu se nakláněl člun samým okrajem nad vodu. Tak se řítily vpřed. Každý muž se držel křečovitě sedadla, aby nebyl vymrštěn do vodní pěny. Vysoký Taštego se u kormidlového vesla shýbal téměř na polovinu, aby udržel rovnováhu. Zdálo se, jako by se kolem nich valil celý Atlantický a Indický oceán. Konečně velryba poněkud polevila v běhu.

„Přitáhnout! Přitáhnout!“ křičel Stubb na plavce. Otočili se tvářemi k velrybě

Stubb rychle otočil dvakrát kolem kolíku, odkud nyní vystupoval konopně modrý dým jako následek neobyčejně rychlého otáčení a mísil se s kouřem z jeho dýmky. Jak provazec obíhal ustavičně kolem kolíku, tak také, právě než dospěl k tomu místu, probíhal oběma Stubbovými rukama a odíral je, protože z nich náhodou vypadla látka, kus prošívané plachtoviny, které se někdy za takových okolností používá. Bylo to tak, jako byste drželi nepřítelův dvojsečný meč za ostří a nepřítel se stále snažil vyrvat jej z vašeho sevření.

„Namočte provazec! Namočte provazec!“ křičel Stubb na veslaře, sedícího u sudu. Muž strhl klobouk s hlavy a lil z něho na provazec mořskou vodu. \*\*

Další závitý se rozvinuly a provazec se napjal. Člun nyní letěl vařící se vodou jako žralok všemi ploutvemi. Stubb a Taštego si tady vyměnili místa – ze špice na zád – výkon při takovém kolébání člunu obdivuhodný.

Podle chvění šňůry, táhnoucí se po celé horní části člunu, a podle toho, že byla nyní napjata víc než struna na harfě, mohli byste soudit, že člun má dva kýly – jeden brázdí vodu, druhý vzduch – neboť člun byl nyní zmitán oběma protivnými směry zároveň. Na boky neustále narážela kaskáda vody; za člunem voda stále vířila. Při nejmenším pohybu uvnitř, třeba jen při hnutí malíčkem, se praskající člun zachvěl a naklonil okrajem do moře. Takto letěli vpřed. Každý muž se vši silou přidržoval sedadla, aby nebyl vyhozen do zpěněné vody. Vysoký Taštego u kormidlového vesla se skrčil téměř na polovinu své výšky, aby snížil střed rovnováhy. Zdálo se, že celé Atlantiky a Pacifiky prolétly mimo za jejich spěchu, až konečně velryba poněkud zmírnila běh.

„Přitáhněte se – přitáhněte se!“ volal Stubb na veslaře. Všichni se obrátili tváří k velrybě

chvilí předtím jej Stubb rychle otočil dvakrát kolem kolíku, odkud nyní vystupoval konopně modrý dým jako následek neobyčejně rychlého otáčení a mísil se s kouřem z jeho dýmky. Jak provazec ustavičně obíhal kolem kůlu, tak také, právě než dospěl k tomu místu, probíhal oběma Stubbovými rukama a odíral je, protože z nich náhodou vypadla látka, dva čtverce prošívané plachtoviny, kterých se někdy za takových okolností užívá. Bylo to tak, jako byste drželi nepřítelův dvojsečný meč za čepel a nepřítel se stále snažil vyrvat jej z vašeho sevření.

„Namoč provazec! Namoč provazec!“ křičel Stubb na veslaře sedícího u bubnu. Muž strhl klobouk s hlavy a šplíchal na provazec mořskou vodu. \*\* Další závitý se rozvinuly a provazec se napjal. Člun nyní letěl vařící se vodou jako žralok všemi ploutvemi. Stubb a Taštego si teď vyměnili místa – ze špice na zád – výkon při takovém kolébání člunu obdivuhodný.

Podle chvění šňůry, táhnoucí se podél celé horní části člunu, a podle toho, že teď byla napjata víc než struna na harfě, mohli jste soudit, že člun má dva kýly – jeden brázdí vodu, druhý vzduch – neboť člun byl teď zmitán oběma protikladnými živly zároveň. Na příď neustále narážela kaskáda vody; za člunem voda stále vířila. Při nejmenším pohybu uvnitř, třeba se jen hnulo malíčkem, praskající člun se zachvěl a naklonil okrajem do moře. Takto letěli vpřed. Každý muž se vši silou přidržoval sedadla, aby nebyl vyhozen do zpěněné vody. Vysoký Taštego u kormidlového vesla se skrčil téměř na polovinu, aby své těžiště posunul níž. Zdálo se, že celé Atlantiky a Pacifiky prolétly mimo ně, když tak letěli, až konečně velryba poněkud zmírnila let.

„Přitáhnout – přitáhnout!“ volal Stubb na veslaře. Všichni se obrátili tváří k velrybě a

whale, all hands began pulling the boat up to him, while yet the boat was being towed on. Soon ranging up by his flank, Stubb, firmly planting his knee in the clumsy cleat, darted dart after dart into the flying fish; at the word of command, the boat alternately sterning out of the way of the whale's horrible wallow, and then ranging up for another fling.

**[18]** The red tide now poured from all sides of the monster like brooks down a hill. His tormented body rolled not in brine but in blood, which bubbled and seethed for furlongs behind in their wake. The slanting sun playing upon this crimson pond in the sea, sent back its reflection into every face, so that they all glowed to each other like red men. And all the while, jet after jet of white smoke was agonizingly shot from the spiracle of the whale, and vehement puff after puff from the mouth of the excited headsmen; as at every dart, hauling in upon his crooked lance (by the line attached to it), Stubb straightened it again and again, by a few rapid blows against the gunwale, then again and again sent it into the whale.

**[19]** "Pull up—pull up!" he now cried to the bowsman, as the waning whale relaxed in his wrath. "Pull up!—close to!" and the boat ranged along the fish's flank. When reaching far over the bow, Stubb slowly churned his long sharp lance into the fish, and kept it there, carefully churning and churning, as if cautiously seeking to feel after some gold watch that the whale might have swallowed, and which he was fearful of breaking ere he could hook it out. But that gold watch he sought was the innermost life of the fish. And now it is struck; for, starting from his trance into that unspeakable thing called his "flurry," the monster horribly wallowed in his blood, over-wrapped himself in impenetrable, mad, boiling spray, so that the imperilled craft, instantly dropping astern, had much ado blindly to struggle out from that phrensied twilight into the clear air of the day.

**[20]** And now abating in his flurry, the whale once more rolled out into view; surging from side to side; spasmodically dilating and

el velrybě, začali táhnouti člun k ní, třebaže byl dosud vlečen. Brzy se dostali k jejímu boku a Stubb, opřev pevně koleno o drsný výkrojek v sedadle, vrhal kopí za kopím do letící ryby. Člun se na rozkaz střídavě oddaloval od hrozného těla velrybího a pak se k němu znovu přibližoval.

Se všech stran obludy proudily teď rudé vlny jako potoky z hory. Její zmlínané tělo se již nevalilo slanou vodou, nýbrž krví, která bublala a pěnila se v jejích stopách ještě daleko za ní. Kosé slunce osvětlovalo toto rudé jezero v moři a odráželo je v každém obličejí, takže všichni vypadali jako rudoši. V pravidelných přestávkách vyrážely z hlavy velryby sloupky bílého dýmu a z úst vzrušeného velitele člunu obláček za obláčkem tabákového kouře. Po každém bodnutí vytáhl Stubb ohnuté kopí (za šňůru, k němu připevněnou), znovu a znovu je narovnával několika rychlými ranami o okraj člunu a pak je znovu a znovu vrhal na velrybu.

„Přirazte – přirazte!“ křičel nyní na člunaře, ježto umírající velryba polevila v zuřivosti. „Přirazte těsně k ní!“ A člun se umístil po boku velryby. Nahnul se daleko přes bok, zarazil Stubb zvolna dlouhé, ostré kopí do ryby a držel je v ní, pečlivě jím otáčeje, jako by opatrně pátral po zlatých hodinkách, které snad velryba spolkla a které nechtěl rozbít, nežli je za háček vytáhne. Ale zlatými hodinkami, které hledal, bylo jádro života velryby. A nyní na ně narazil. Obluda se totiž probudila z dřímoty do nevysovitelného stavu předsmrtného rozčilení a začala se strašlivě válet ve vlastní krvi, zahalivši se neproniknutelnou mohutnou a žhavou sprškou, takže měla ohrožená posádka, odrazivši okamžitě od ní, co dělat, aby se dostala z tohoto horečného přítmí do jasného denního vzduchu.

Velryba, zmlínaná posledním zápasem, vyrazila ještě jednou z oblaků. Převalovala se s boku na bok a křečovitě rozšiřovala a

a začali přitahovat člun k ní, ačkoliv byli dosud vlečení. Brzy se jí dostali k boku. Stubb se opřel kolenem o sedadlo a vrhal do štvané velryby oštěp za oštěpem. Podle jeho rozkazů člun se střídavě přibližoval nebo odaloval od hrozného velrybího těla.

Rudé prameny stékaly s ní jako potoky s horského úbočí. Její zmlínané tělo se nevalilo čistou mořskou vodou, nýbrž krví, která se daleko za ní ještě pěnila a bublala. Slunce šikmo ozařovalo toto nachové jezero v moři a odráželo červeň do tváří, takže vypadali všichni jako rudoši. Po celou tu dobu vyrážely z výčnělku velrybí hlavy skomírající výtrysky páry a z úst vzrušeného velitele člunu vyfukovaly prudké obláčky kouře.

„Přirazte, přirazte!“ velel mužům, když dodělávající vorvaň polevil v zuřivosti. Člun přirazil k boku zvířete. Stubb uchopil dlouhé kopí a dorazil zvíře v samém jádru života.

Obluda procitla ze ztrnutí do předsmrtného děsu, začala se strašlivě převalovat a vytvořila neproniknutelnou vodní tříšť, pak

a začali přitahovat člun k ní, třebaže byl dosud vlečen. Brzy se dostali k jejímu boku a Stubb, opřev pevně koleno o hrubý výkroj v sedadle, vrhal kopí za kopím do letící velryby. Člun se na povel střídavě vzdaloval od hrozného těla velryby a pak se zase přibližoval k novému útoku.

Ze všech stran obludy se nyní řinuly rudé proudy jako potoky z kopce. Její zmlínané tělo se nepřevalovalo již v slané vodě, nýbrž v krvi, která bublala a pěnila se v jejích stopách ještě daleko za ní. Šikmé sluneční paprsky osvětlovaly toto rudé jezero v moři a odrážely je v každém obličejí, takže všichni vypadali jako rudoši. A po celý ten čas vyrážel z dýchacího otvoru velryby bílý kouř, bolestně, vodotrysk za vodotryskem, a z úst vzrušeného velitele člunu prudké obláčky dýmu, jeden za druhým. Po každém bodnutí Stubb vytáhl kopí (za šňůru k němu připevněnou), znovu a znovu je narovnával několika rychlými ranami o zábradlí a zas a znovu je vrhal na velrybu.

„Přirazte k ní – přirazte k ní!“ křičel nyní na veslaře, když umírající velryba zmlínila svou zuřivost. „Přirazte k ní – těsně k ní!“ A člun přilnul k boku velryby. Stubb se nahnul daleko přes okraj, zarazil zvolna dlouhé, ostré kopí do ryby, držel je v ní a opatrně jím otáčel znovu a znovu, jako by pozorně pátral po nějakých zlatých hodinkách, které snad velryba spolkla a které nechtěl rozbít, nežli je vytáhne ven. Ale zlatými hodinkami, které hledal, bylo nejnvnitřnější sídlo života ryby. A nyní je zasáhl. Obluda se totiž probudila z dřímoty do nepopsatelného stavu předsmrtného záchvatu a začala se strašlivě válet ve vlastní krvi, zahalivši se v neproniknutelnou, mohutnou a vařící spršku, takže ohrožená posádka měla co dělat, aby unikla z toho šíleného přítmí do jasného denního vzduchu.

Velryba, ochabující v zuřivosti, se vynořila ještě jednou. Převalovala se s boku na bok, křečovitě roztahovala a stahovala dýchací

začali k ní přitahovat člun, který byl až dosud vlečen. Brzy se dostali k jejímu boku a Stubb, kolenem pevně opřen o hrubý výkroj v sedadle, vrhal kopí za kopím do letící velryby. Člun se na povel střídavě vzdaloval od hrozného těla velryby a pak se zase přibližoval k novému útoku.

Z obludy se nyní se všech stran řinuly rudé proudy jako potoky z kopce. Její mučené tělo se už nepřevalovalo v slané vodě, nýbrž v krvi, která bublala a pěnila se v její stopě ještě daleko za ní: šikmé sluneční paprsky dopadaly na toto rudé jezero v moři a odrážely je v každém obličejí, takže všichni vypadali jako rudoši. A po celý ten čas vyrážel z dýchacího otvoru velryby bílý kouř, bolestně, výtrysk za výtryskem, a z úst vzrušeného velitele člunu prudké obláčky dýmu, jeden za druhým. Po každém bodnutí Stubb vytáhl kopí (za šňůru k němu připevněnou), znovu a znovu je narovnával několika rychlými ranami o okraj a zas a znovu je vrhal na velrybu.

„Přirazit – přirazit!“ křičel teď na veslaře, když umírající velryba zmlínila svou zuřivost. „Přirazte k ní – až k ní!“ A člun přilnul k boku velryby. Stubb se nahnul daleko přes okraj, zarazil zvolna dlouhé ostré kopí do ryby, držel je v ní a opatrně jím otáčel znovu a znovu, jako by pozorně pátral po nějakých zlatých hodinkách, které snad velryba spolkla a o něž on se bojí, aby je nerozbil, nežli je vytáhne ven. Ale zlatými hodinkami, které hledal, byl nejnvnitřnější orgán života velryby. A nyní jej zasáhl, neboť obluda se probudila z dřívější dřímoty do nevylicitelného stavu předsmrtného záchvatu a začala se strašlivě válet ve vlastní krvi, zahalivši se v neproniknutelnou, mohutnou vařící spršku, takže ohrožená posádka měla co dělat, aby unikla z toho šíleného přítmí ven do jasného denního světla.

Velryba, ochabující v zuřivosti, se vynořila ještě jednou. Převalovala se s boku na bok, křečovitě roztahovala a stahovala dýchací

contracting his spout-hole, with sharp, cracking, agonized respirations. At last, gush after gush of clotted red gore, as if it had been the purple lees of red wine, shot into the frightened air; and falling back again, ran dripping down his motionless flanks into the sea. His heart had burst!

[21] "He's dead, Mr. Stubb," said Daggoo.

[22] "Yes; both pipes smoked out!" and withdrawing his own from his mouth, Stubb scattered the dead ashes over the water; and, for a moment, stood thoughtfully eyeing the vast corpse he had made.

stahovala chrlič, vydechujíc ostře, chrčivě a zmíravě. Konečně vypustila pramen za pramenem zamženou červenou tekutinu, podobající se rudé sředlině červeného vína, vymrštila se do tetelícího se vzduchu a dopadnuvši na vodu, zůstala ležet nehnuté na vlnách. Srdce jí prasklo.

„Je mrtva, pane Stubbe,“ pravil Dagů.

„Ano, obě dýmky jsou vykouřeny.“ A vytáhnuv dýmku z úst, vyklepal Stubb mrtvý popel na vodu a okamžik stál zamyšlen, pozoruje obrovskou mrtvolu, která byla jeho dílem.

ostře a zmíravě oddychovala a vypustila proud sražené krve, prudce se vymrštila do vzduchu, dopadla na vodu a zůstala na ní ležet. Puklo jí srdce.

„Je mrtva, pane Stubbe,“ řekl Taštego.

„Ano, a obě dýmky jsou vykouřeny.“ A Stubb vyndal čibuk z úst, vyklepal popel na vodu, okamžik stál a zamyšleně pozoroval obrovské tělo, které usmrtil.

otvor vydechující ostře, chrčivě a bolestně. Konečně pramen za pramenem vyrazila zamženou červenou tekutinu, podobnou rudé usazenině červeného vína; vymrštila ji do tetelícího se vzduchu; když tekutina dopadla na velrybu, stékala po jejích nehybných bocích do moře. Srdce velryby puklo!

„Je mrtva, pane Stubbe,“ řekl Dagů.

„Ano, konec kouření, tam i tady.“ A vytáhnuv dýmku z úst, Stubb vyklepal vyhaslý popel na vodu a okamžik se zamyšleně díval na obrovskou mrtvolu, která byla jeho dílem.

otvor, vydechujíc ostře, chrčivě a bolestně. Konečně vyrazilo několik pramenů sražené červené krve, podobné rudé usazenině červeného vína, krev vylétla do tetelícího se vzduchu, a když dopadla zase na velrybu, stékala po jejích nehybných bocích po kapkách do moře. Velrybě puklo srdce!

„Je mrtva, pane Stubbe,“ řekl Dagů.

„Ano, dokouřeno, tam i tady.“ A vytáhnuv dýmku z úst, Stubb vyklepal vyhaslý popel na vodu a chvíli se zamyšleně díval na obrovskou mrtvolu, která byla jeho dílem.

[23] \* It will be seen in some other place of what a very light substance the entire interior of the sperm whale's enormous head consists. Though apparently the most massive, it is by far the most buoyant part about him. So that with ease he elevates it in the air, and invariably does so when going at his utmost speed. Besides, such is the breadth of the upper part of the front of his head, and such the tapering cut-water formation of the lower part, that by obliquely elevating his head, he thereby may be said to transform himself from a bluff-bowed sluggish galliot into a sharp-pointed New York pilot-boat.

[24] \*\* Partly to show the indispensableness of this act, it may here be stated, that, in the old Dutch fishery, a mop was used to dash the running line with water; in many other ships, a wooden piggin, or bailer, is set apart for that purpose. Your hat, however, is the most convenient.

\* Uvidíme na jiném místě, z jak lehké látky je celý vnitřek obrovské hlavy vorvaňovy. Ačkoliv je na pohled částí nejtěžší, je vlastně jeho částí nejlehčí. Proto zvedá hlavu snadno do vzduchu a zejména vždy tehdy, když se řítí největší rychlostí. Mimo to je horní část předku hlavy tak široká a část spodní se tak zužuje, aby mohl prorážeti vodu, že když vorvaň zvedne hlavu, lze o něm říci, že se proměnil z placatého pomalého galliotu v zašpičatělý člun newyorského lodivoda.

\*\* Abychom částečně zdůraznili nezbytnost tohoto výkonu, musíme připomenouti, že v starém holandském rybářství užívá se k navlhčování otáčejícího se provazce hadru, u mnoha jiných lodí dřevěné sběračky, k tomu účelu zvlášť vytvořené. Klobouk však bývá nejpohodlnější.

\*) Uvidíme dále, z jak lehké hmoty je vnitřek obrovské vorvaní hlavy. Ač by se zdála na pohled nejtěžší, je vpravdě nejlehčí částí těla. Proto se snadno zvedne vorvaní hlava nad vodu, zvláště když se zvíře řítí největší rychlostí. Mimo to má čelo široké, avšak spodek hlavy se zužuje, aby mohl rozrážet vodu. Možno v přirovnání říci, že se tak vorvaň při útěku promění zvednutím hlavy z širokého prámu v ostře špičatý lodivodský člun.

\* Na jiném místě uvidíme, z jak lehké látky je celý vnitřek obrovské vorvaní hlavy. Ačkoli je na pohled částí nejmasivnější, je přece jen nejschopnější plouti nad vodou. Proto snadno zvedá hlavu do vzduchu a vždy tak učiní, když se řítí největší rychlostí. Mimo to je horní část předku hlavy tak široká a spodní tak zúžená, aby mohla prorážet vodu, že když vorvaň zvedne šikmo hlavu, lze o něm říci, že se proměnil z gallioty s tupou přídí v zašpičatělý člun newyorského lodivoda.

\*\* Abychom částečně ukázali nutnost tohoto opatření, chceme tady připomenout, že v starém holandském rybářství se užívá hadru k namočení vrženého provazce. Jinde dřevěné sběračky, zvláště k tomu určené. Váš klobouk však bývá nejpříhodnější.

\* Na jiném místě uvidíme, z jaké lehounké látky je celý vnitřek obrovské vorvaní hlavy. Ačkoliv je na pohled částí nejmasivnější, je přece jen nejschopnější plout nad vodou. Proto vorvaň snadno zvedá hlavu do vzduchu a vždycky ji zvedne, když se řítí největší rychlostí. Mimo to má předek hlavy horní část tak širokou a spodní tak zúženou, že dobře proráží vodu; když vorvaň zvedne šikmo hlavu, lze o něm říci, že se proměnil z lodice s tupou přídí v zašpičatělý člun newyorského lodivoda.

\*\* Abychom zčásti ukázali nutnost tohoto počínu, chceme tady připomenout, že v starém holandském rybářství se užívá hadru k namočení vrženého provazce, na jiných lodích dřevěné sběračky, zvláště k tomu určené. Váš klobouk však bývá nejpříhodnější.